

Точно когато кофичката достигна надъ най-дълбокия долъ, хопъ, изведнажъ спрѣ.

Брей, — помислихъ си, — Ако стои по-дълго време. Но се успокоихъ. — Може би е станала нѣкоя повреда и пакъ ще тръгне. Но не излѣзе така. Фабриката нощемъ не работѣла, та затова спирала и въ-здушната желѣзница.

Смрачи се. Вечерницата изгрѣ. Небето се обсипа съ безброй звездици. Повѣтънѣкъ вътрецъ и гората подхвана тиха пѣсень. На стотина метра долу поточето си шурти безгрижно, а азъ се чудя, какво ще правя въ тѣсната кофичка. Краката ме заболѣха. Стана ми студено. Сгушихъ се и затреперахъ.

Къмъ полунощъ се показва и месецътъ. Хвърли чудно хубава свѣтлина. А азъ, свитъ на кълбо, не смѣя да се помръдна. Пъкъ нощта — цѣла година, край нѣма.

Трепера, жбитѣ ми тракатъ, като на босо циганче зимно време. Най-после се показва слънцето и азъ заочаквахъ спасение.

Тъкмо ме бѣше понапекло слънцето, усѣтихъ, че жичата се раздвижи и кофичката тръгна. Приготвихъ се за слизане. Щомъ стигнахъ до първия стълбъ, хванахъ се за него и едвамъ се смѣкнахъ на земята. Краката ми изтрѣпнали . . . Не щешъ ли, единъ говедаръ ме видѣлъ при слизането и току довтаса при менъ. Той после разказа на хората отъ селото ни. Отъ тогава като ме емнаха:

— Милко Кофичката, чичо Милко Кофичката — и ето сега дори — дѣдо Милко Кофичката.

Коста Финджиковъ